

זמרת דמארי מחלקת אוטוגרפים בשוק האמנים בפאריס אחרי מחלת ים, נשיקה פילוסופית

אמנות

מוסיקה

שושנה בפאריס

באולם המרוחה של פאריז ה'אסאיו בפאריס ריס ישבו 3000 איש, הקשיבו בסבלנות לנואם אחרי גואם שקם להלל את מדינת ישראל. אחריהם קיפצה בלי סוף להקה של סטודנטים-ירוקים שבאו לפאריס מישראל. מאחורי הקלעים עמדה יפהפיה בתלבושת חמימית. מצב-רוחה נעקר יותר מרגע לרגע. היתה סיבה למצב-רוחה זה של שושנה דמארי. היא באה לצרפת במיוחד למען קוני צרט זה, והצלחתה בערב זה עמדה לפניו. את סיכויי שאר הופעותיה בצרפת. לפי חוק, חייב המסך בפאריס לרדה בחצות. השעה היתה רבע לשתיים-עשרה, ועוד לא ניתן לה לשיר את דברה. לפתע הגיח מנהל הנשף מתא הסלפונים. "ידיעה אחרונה! פרצה מלחמה בישראל!" קרא בקול בהול.

באותו רגע ממש נקראה שושנה לבמה. מחשבותיה חזרו לרחוב הקליר, לתלאביב, אל בעלה שלמה ובתה נאחה (13 שנים הסתם הופצצו באותו רגע. אולם המוסיקה קודמת: שושנה עלתה על הבמה, שרה הב' דלה בנוס היודי תימן, כנאה (לדעת מארגני הנשף) לבתו של רב תימני. אחרי כך המ' שיכה באורחה במדבר, חדש ימינו כקדם בנוסח ספרד והרועה הקטנה מן הגיא. הקהל דרש "אנקור", וזה להדרן. כשירד המסך, נפל על ראשה של שושנה ממש. היא לא ירדה מן הבמה עד השניה האחרונה. היתה מאושרת. הקהל קיבל אותה בהתלהבות, חוץ מזה, כפי שנתברר ביי

הארץ

אנטרופולוגיה ואספרנטו. שלוש מלים מלים לועזיות אלה נתמוגו. (מעריב) יואב בורג, חיפה

לשתי מלים עבריות.

תערו לעצמכם את איבון סאנסון. (דבר) מאיר צמח, ירושלים

עירוי מדאם?

הנכרחת הישראלית הוכרה כמנוצחת במשחקי מערב-אסיה. (הארץ) אליהו כהן, רמת-גן

אחיי שהבריחה את כל יריביה. גיבונס פנה אל קופמן ואמר "אתה עדין עירוף ולא תוכל לשחק". (הארץ) גדעון לוי, חולון

האמנם רק השחקנים הגרועים מסוגלים לייצג את ישראל?

המחלקה לתלמידים ולנוער - הצגת בוכרה. (הארץ)

מרדכי דן, תלאביב

פיל מישימי, בשעה שבע בערב. עובדי העגבניות לא יושלכו עוד למור בלות, אלא יועברו לרסק ויימכרו בחו"ל. (ידיעות אחרונות)

יחזקאל סקורבונסקי, תלאביב

סוף סוף, קצת דם במקום מיץ עגבניות.

"אני מוכרח להגיד לך", כתב בחור משער הגולן, "שמכתבה של האכזים" רושם עצום ביותר. לכל הבנות האלה שהן די מבולבלות ועוד מוסיפות לבלבל את עצמן ואחרים, יש לי הצעה לניין: שיקחו דוגמה משלוש סמינריות יות חמודות שהגיעו אלינו למשך חופ"ש שת הקיין, ויארזו זוג מכנסיים ארוכים וקצרים, כובע קש, ויבואו למשך זמן מה לעבוד ולחיות בקיבוץ ספר.

"מחונן לעזרתן למשק הצמח לידים עובדות, הן גם תיווכחנה שאנשים ש" באמת עושים משהו אינם מתפנים ל" שטויות כגון: מה אני, מי אני, מה מקומי בין צבא הכוכבים והמזלות, למה לא מתייעצים אתי גדולי הדור כיצד לפתור את בעיות האנושות וכו' וכו'. "פרט לזה, אולי תסייע להן הישיבה בקיבוץ לפתור בעייה אישית כאובה, בצורה המניחה את דעת שני הצדדים ותוציא מראשיתן את הרעיון שאדם משכיל חייב לשאת את ההוכחה לכך בכיסו. דעתי על הבנות הלומדות בלי לדעת בבטל מהן, אך למען התגנדר בתעודה המוכיחה את השכלתן שחור על גבי לבן, היא שיליית, כמוכן. "אך נניח להן. חושבני שהן תענפנה להמשיך בבטלה נעימה מלווה התלבטות יות נפשיות "קשות". אאחל להן ש" מזגירתן על ביצי השיגרה יתבקע בכל זאת פעם איזהו אפרוח מועיל."

מה שכטוח, כטוח

(980/984) הוא אותו קיבוץניק שכתב את המכתב לעיל על הנערות שאינן מוצאות לעצמן מקום. ממכתבו ניכר שאין הוא נמנה על מחנה המתלבטים. הוא יודע בדיוק את רצונו. "ככל גבר הגון, אני מחפש קשרים עם בנות כלי שהן מסיבות מובנות אני מחשב פסלים מהלכים. כשאני רואה לידי בית מתמרי טט, אני זו הצידה, כי מה שבטוח כטוח. פרט לכך אני בגודל נורמאלי. אף פעם איני משתעמם. לא אוהב חצילים, ועוד פחות מזה, בנות משעממות."

אבל גבר

אחרי שקראתי את שמה וכתובתה של (980/985), התברר לי שאני מכירה אר"תה. לא היכרות אישית הדוקה כי אם היכרות שטחית למדי. אני באמת יכולה להמליץ עליה. היא מקסימה, נערה זו. אם אינכם מאמינים לי, נסו לכתוב אליה ותיווכחו.

ובכן, אותה נערה כותבת לי שהיא נערה משכילה בת 20, הנמצאת עתה באחת הלהקות הצבאיות את שם, ש"בדרך כלל הולך לי טוב אצל המין החזק", אך עד עתה עוד לא נתקלה בגבר שיצדיק את התואר המין החזק. לפיכך רוצה היתה לקבל מכתבים מ" צעיר עד גיל 27, משכיל, נאה, כן, ו" היא מבטיחה שבסופו של דבר לא ית' אכזב ממנה, אבל בתנאי שיהיה גבר.

לפני 6 אלפים שנה

"לפני למעלה מ-6800 שנה", כתב (980/986), התחתן משה כדת וכדון עם בתו של יתרו נביא הדרוזים, צפורה. ברם, הזמן עשה את שלו. הקשרים הוד' נחר, ולאט לאט התורו ונשכחו כאילו לא נבראו מעולם.

"אני הנני דרוזי, פקיד במקצועי, ה'תוהה אם באחד הימים אמצא לי נערה יהודיה בגיל 18-22 בעלת השכלה מעל לעממית, המוכנה לפרוע את כופרה של צפורה הדרוזית, אשר נטרפה עליידי משה, ותסכים להקריב נפשה כקרבן רא' שון על המזבח למען המיזוג מחדש.

"ברם, חוזר אני ואומר, דבר כזה, לא יתגשם בעולם המציאות. אך כדאי ל-

נסות ולהימנע. לא מרויחים ולא מפ' סידים יותר מאכזבה סטנדרטית."

לא כמו הכלב

(980/987) הן שתי נערות האומרות שלא אחשוב שהן נמנות על מחנה ה' אומללות שאליהן אפשר לייחס את ה' שיר המפורסם: אני עזובה וגם נעזבת / כמו כלב מוכה בתחנות הרכבת. ההיפך הוא הנכון, ממהרות הן להבי' טיה. הן שתי גימנויסטיות, אחת בלונ' דית, שנית שחורה, על כל המעלות וההסרונות של גילן שהן אומרות עליו שלא נכונה היעה שהיא היפה ביותר. הן לומדות במגמה הריאלית ומת' עניינות במדעים המדוייקים, דבר שלא יפריע בעדן לכתוב על שייקספיר, אם יידרש מהן. הן רוצות בהתכתבות עם נערים מעל לגיל 17 וחצי. הכרחי מת' נות להן, "שלא יימנו על הנוער המבלה את לילותיו בריקודי ממבו חודשים כ" שבלריות משמנות מוקדות מעל ל' ראשיהם הריקניים."

מי בעדה של אשתו של...

לאחר עיון מעמיק, כולל מבטים עור' גים בזוגות מטיילים, הגיע (980/988) למסקנה שלא טוב היות האדם לבדו. כיוון שהוא חייל קרבי ולא ניתן בסגור' לות אופי המאפשרות היכרות מקריות, רוצה הוא להתכתב עם נערה חיפאית, גבוהה, סנטימנטלית, ורצוי שלא תדע מי הוא בעלה הנוכחי של אשתו לשעבר של המפרי בוגארט.

הוא הינו בן 19, חיפאי, בוגר תיכון, חובב תיאטרון, אמנות, גיא ומוסיקה קלאסית ומוכן להוכיח במכתביו שאין בכך כל סתירה.

מה שעבר עליו...

את גילה לא ציינה (980/989). נניח ששכחה. פרט לכך מכתבה הוא שיגרתו בהחלט, מוסר כי היא נערה שחרחרת, אוהבת טבע וטוילים ממושכים, מתעני' יינת, כמוכן, בקלנוע, תיאטרון וספרות, מעוניינת להתכתב עם צעיר בגיל 28, 24, בתנאי שיהיה גבר רציני ואדם שעבר עליו הרבה בחיים. אחרי הרהור קל, היא מוסיפה שלא תתנגד להתכתב עם חמורים נושאי פרטים.

חייל המשתעמם

אם את נערה נאה בת 17-18 ואין לך מה לעשות, מדוע לא תכתבי אל (980/990) הלה הינו חייל קרבי בן 19, נער בודד שאין לו הורים בארץ או בחוץ לארץ, מעט מאד חברים, ולכן כ' מעט ואינו יוצא מן המחנה, אף בשעה שהוא מקבל חופשה.

לנערה שתרצה לכתוב אליו ולהכירו הוא מציע טוילים ארוכים, ביקור בקולי' נוע ותיאטרון. הוא אוהב מאד קליעה למטרה ויש להגיח שהוא קלע טוב.

אין עם מי לדבר

(980/991) מוכרחה לקרוא מלה עברית בגרמניה. בעצם, אתן לה לדבר בעד עצמה:

"הריני בחורה ישראלית אשר מוכ' רחה להיות בגרמניה תקופה די ארוכה. פונה אני אליך בבקשה גדולה. הייתי מאד רוצה להתכתב עם ישראל, על כל מה שרחוק ממני כל כך כעת. על אר' צנו, על מצב הגבולות, על כל החדשות בארץ שאולי לא כל כך חשובות, ובכלל על צורת החיים בארץ.

"במיוחד בגרמניה אין כמעט אפשרות לדבר על ארצנו או בשפתנו, ולאט לאט אני פוחדת לשכוח את השפה. אולי אוכל למצוא אדם שירצה להתכתב אתי. "עוד בקיצור, כמה פרטים על עצמי: אני לידת גרמניה, בת 26, חיפאית עד לפני שמונה חודשים. חברת הצינונים הכלליים. מעוניינת בספרים, במיוחד ל' טרטורה ישראלית, מוסיקה ותיאטרון, ובעיקר בכל פרט על ישראל. קצת אני עסוקה על ידי הצבא האמריקאי בגר' מניה."

מה דעתכם, אם אירשם לצינונים הכ' לליים, ישלחו אותי לדרום אמריקה? אני מבטיחה להתגעגע לארץ, ואסילו אכתוב אל יורשתי שתסדר לי התכתבות.